

FÁLAME NESA FALA MELOSIÑA

Fálame nesa fala melosiña
que celestiales harmonías ten;
fálame na linguaxe da terriña
si é que me queres ben.
Se desexas probar do teu cariño
as tenruras, o fogo i a pasión,
probas con me chamares amantiño
que me tés moito amor.
Se che eu digo que fora meu encanto
vivir sempre onda ti, xuntos morrer,
terás dito que sintes outro tanto
con escramar: !canté!
Chámame mintreiro si enganada
do que che diga chegas a dudar;
toliño si ó falar, pola calada
che roubo un bico ou máis.
Fálame nesa fala que expresando
tristuras, fai sentir ó corazón
non sei que morno acabamento brando,
nin qué vaga emoción.
Fálame nesa fala pracenteira
que cando goces expresarnos quer,
é máis leda que os tonos da muiñeira,
e máis doce que o mel.
Nunha sola palabra dinos tanto
este nos falar feitizador,
que unha pulla, un poema, a risa o pranto,
condensa nunha voz.
Arrólame cos ceos desa fala
que tan ben fai sorrir como chorar;
música que ós oubidos non regala
das xentes de outro chan.
Fálame na linguaxe dos galegos
se me queres facer moito sentir;
na fala que hastra en lábeos de labregos
non sei que ten pra min.
Arrólame co ritmo regalado,
coa sonora infinita vibración
do falar polas fadas inventado
pra meigar corazóns.
Xa de neno, esa fala melosiña,
o meu feitizo, a miña goria foi;
fálame na linguaxe da terriña
si é que me tés amor.

VALENTIN LAMAS CARBAJAL (1849-1906)